

Abonamentele

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., $\frac{1}{4}$ an 2 fl. 50 cr.,
 $\frac{1}{2}$ an 5 fl., 1 an 10 fl.

Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună
mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., $\frac{1}{4}$ an 3 fl. 50 cr.,
 $\frac{1}{2}$ an 7 fl., 1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

$\frac{1}{4}$ an 10 fr., $\frac{1}{2}$ an 20 fr., 1 an 40 fr.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

Insertiunile

Un șir garmond prima dată 7 cr.,
a doua oară 6 cr., a treia oară 5 cr.,
și timbru de 30 cr.

Redacțiunea și Administrațiunea:
Sibiu, strada Cisnădiei Nr. 3.

Se prenumerează și la poste și librării.

Un număr costă 5 cr.

Epistole nefrancate nu se primesc.
Manuscripte nu se înapoiază.

Sibiu, 29 Noemvrie st. v.

E veche și sarbădă tactica, pe care a urmat-o partidul guvernamental față cu discursul d-lui V. Babeș.

Sînt în dieta Ungariei vreo dece Români, dintre care abia trei aleși pe baza programului stabilit de conferința din Sibiu. Dl Babeș, unul dintre aceștia, a rostit în dietă un discurs, prin care desaproabă politica actualului guvern. Era un lucru firesc că guvernul va pune pe unul dintre aderenții sei, să-i răspundă d-lui V. Babeș. Un Român vine să dea expresiune nemulțumirii Românilor cu actuala stare de lucruri; alt Român se ridică și îi răspunde: Spui un neadevăr! din contră, Românii sînt foarte mulțumiți și au toată încrederea în actualul guvern.

Tactica e de sine înțeleasă, înțeleaptă, cu minte, încât mai cu minte nici că s'ar pute să fie.

Întrebarea e însă cine îl combate pe guvern și cine îl susține și de dragul cui se face această punere în scenă.

Dl V. Babeș e unul dintre oamenii cu mare trecere la Români și mai ales la cei din Bănat, e același V. Babeș, care la 1881 a fost însărcinat să facă memorandumul Românilor din țerile supuse coroanei ungare, ear' la 1884, sînt acum câteva luni a desvoltat, ca raportor, programul stabilit în conferința dela Sibiu.

Față cu acest om politic guvernul nu a putut pune decât pe dl Atanasie Rácz, un om, care nu are în viața politică a Românilor decât importanța aparentă, pe care voiesce să i-o atribue guvernul. Acesta e omul, de care a putut dispune partidul guvernamental față cu dl V. Babeș.

Mai erau în dieta Ungariei și alți Români, care de asemenea s'au declarat aderenți ai guvernului. E acolo d-l Alexandru Roman, e d-l Iosif Gáll, e părintele C. Gurban, e d-l George Sêrbu: de ce oare nu s'a pus vre-unul dintre aceștia să-i răspundă d-lui Babeș?

Pentru-că se știu din destul compromiși față cu opiniunea publică română prin aceea, că s'au declarat aderenți ai actualului guvern, și nu mai cred oportun a pași acum pe față contra unuia dintre reprezentanții acestei opiniuni publice, ceea ce i-ar face cu desăvîrșire imposibili. D-l Rácz putea să-și permită luxul de a vorbi în dieta Ungariei contra d-lui Babeș, pentru-că d-sa nu perde, la urma urmelor, nimic, fiindcă nu are nimic de pierdut; aceia însă, cărora tot le-a mai rămas un mic rest din buna lor reputațiune de odinioară, chiar din sentiment de conservare trebuie neapărat să-și păstreze măcar pe acesta prin tăcerea lor.

Și ei pot fi convinși, că tăcerea lor în acest cas va fi trecută de opiniunea publică română la rubrica activelor lor.

Tocmai de aceea însă pentru guvern tăcerea aderenților sei români este o lovitură mai grea decât chiar și discursul d-lui Babeș. Tăcerea aceasta e o do-

vădă, că nu poate să dispună guvernul chiar nici de aderenții sei declarați și neîntăresce în speranța, că atunci, când va fi vorba, când mai tare îl va strînge „cisma“, nu va găsi nici un Român, de care să poată dispune.

Și lucrul e foarte firesc.

Căci dl Coloman Tisza nu scie să-și menajeze oamenii, ci și-i omoară el însuși.

Dl V. Babeș nu este unul dintre adversarii neîmpăcați ai actualului guvern. La 1881 a fost însărcinat să facă memorandumul Românilor și l-a amânat mereu, până-ce în cele din urmă a trebuit să-l facă dl G. Bariț. Ori-care ar fi fost motivele acestei amânări, ea a produs o rea impresiune în opinia publică română, și în cercuri române destul de largi dl Babeș e socotit astăzi drept un om mai mult ori mai puțin rezervat, care nu vrea să-și facă guvernului greutăți și ar fi poate dispus să între în condițiuni onorabile, la învoială cu adversarii nostri. Nu pare însă a fi găsit dl Babeș în cercurile guvernamentale dispozițiunea prevenitoare, la care s'ar fi putut poate aștepta, și e foarte caracteristic, că „Pester Lloyd“, vorbind despre discursul d-lui Babeș, relevă cu intenție, că unul dintre feciorii d-lui Babeș este docent și are să fie în curînd profesor ordinar la universitatea din Budapesta. E vedită intenția, cu care oficiosul face această relevare: se insinuă prin aceasta, că dl Babeș vînează favoruri pentru sine și pentru familia sa, ca astfel să-și fie slăbită pozițiunea față cu opiniunea publică română, ceea-ce și trebuie să urmeze neapărat din relevațiunea făcută, mai ales acum, când autorul memorandumului se află pus în stare de acuzațiune.

Dacă i se întîmplă aceasta dlui V. Babeș, care nu s'a compromis prin vreo declarațiune, căreia i s'ar pute da o interpretare favorabilă guvernului, la ce trebuie să se aștepte cei ce sînt guvernamentali declarați? Nu trebuie ei oare să se teamă în tot momentul, că guvernul le va da lovitura de grație? Nu trebuie oare, ca ei să simță, că guvernul cere numai, ca ei să-și spriginească, fără ca să se simță și el angajat de a-i susține pre dîșii, fără ca să înțeleagă, că este în interesul lui să le facă trecere și să le dea autoritate?

Dl Babeș are un fecior, om de valoare necontestată, ceea-ce recunoaște și „Pester Lloyd“. Din nenorocire i se deschide acestui om de valoare un teren de activitate la universitatea din Budapesta. E destul atîta, pentru-ca la prima ocaziune dată organul oficios al guvernului să-și arunce dlui Babeș în față vina de a fi primit favorul, ca guvernul să-și facă fiului seu dreptate.

La ce trebuie să se aștepte atunci oamenii, care în fiesce-care și caută favoruri și nu se pot susține decât prin ele? Nu trebuie ei oare să se teamă în tot momentul, că fiesce-care favor, ce li

s'a făcut, va fi întrebuițat ca armă în contra lor?

Episcopul Șaguna și Episcopul Șuluț au fost și ei aderenți ai unui guvern oarecare. Acel guvern însă scia să-și crească oamenii. Venit ca om străin în mijlocul Românilor, în curînd Andreiu Șaguna a ajuns cel mai cu trecere între dîșii, pentru-că prin el li se făcea tot binele. „Aceștia sînt oamenii mei, — ținea guvernul din Viena, — și trebuie să-și întăresc și să le dau o autoritate covârșitoare.“

Guvernul maghiar nu înțelege lucrurile astfel. Când pune mâna pe câte un Român, se bucură, că l-a prins, pentru-ca să-și poată omori cel puțin pe acesta.

Apoi, dacă-i așa, numai oameni de foarte puțină valoare pot să i se dea guvernului maghiar „auf Gnade und Ungnade.“

Pășunile comunale (islazele) în Bănat.

(Fine).

Pășunea comună este și rămîne proprietatea urbarialistilor în proporțiunea fundurilor și a sesiunilor lor, și numai lor li se cuvine dreptul a dispune asupra acestei posesiuni.

Nu mai posesorii pămînturilor urbariale și jelerii vedeți ca atari prin tabellele posesionale, în totalitatea lor, au așadar dreptul de a împovăra această avere. Dar' îndată-ce este preste puțință, ca în cutare sau cutare comună să se fi putut înțelege universalitatea numiților proprietari, ca să pună ipotecă (zalog) această avere a lor, — nu știu cum se poate să fi câștigat cutare creditor drept de execuțiune pe acest obiect, — cum se poate, că în unele comune din comitatul Caraș-Severin și Timiș, pășunile întru adevăr s'au vîndut la licitațiune publică și încă deafietece!

Abunăseamă respectivele comune politicesci au făcut datorii, ear' creditorii lor au designat simplu în cererile lor de execuțiune pășunea comună ca ipotecă, și judecătorile, în credința rătăcită, că această realitate este proprietatea comunei ca atare, fără a-și bate capul de natura juridică, ce aderează acestui real, au ordonat execuțiunea și au conces întabularea.

Așa s'a putut întîmpla și în cazul celebru al Belințului.

Cumcă „pășunea comună segregată, individual însă încă neîmpărțită, nu formează averea comunei politicesci, și că administrarea ei nu se poate face după normele, cari regulează cercul de activitate al comunelor politicesci; — ci cumcă pășunea comună este apartinența posesiunilor, ce le au urbarialistii și jelerii, și cumcă această avere prin urmare este proprietatea comună a respectivilor țerani (telkes gazdák és zsellérek közös tulajdona), asupra căreia exclusiv numai întregitatea sau majoritatea acestor comproprietari poate dispune“ — a enunțat de altmîntrelea la un cas special referitor la contractul unei comunități politice despre izlazul comun în 22 Decemvrie 1867 sub Nr. 26,463 apriat ministrul de interne al țerei, — și din motivele spuse n'a aprobat contractul încheiat de comuna politică.

Aceste principii acum destul de clarificate vor fi bune să se valideze pe viitor în casuri obveniente, dar' fără întîrziere și fără să se creadă, cumcă, fiind ele basate pe dispozițiunile legii, judecătorile le vor aplica din oficiu, pentru-că în întrebări de drept privat ori ce hotărîre judecătorească, fie chiar abătătoare dela lege, dacă partea interesată nu recurează la timp, se coroborează și rămîne obligătoare uneori nestrămutabil.

De aceea paza bună încungiură primejdia rea!

Mai am câteva observațiuni asupra faptelor împlinite, unde bieții țerani prin licitațiuni clandestine s'au despoiat de avutul lor și sînt nevoiți acum a-și hrăni trăgătorii cu spatele ori a se lipi de ei, dacă nu pot plăti arînde mari.

Trăgînd consecențe, părerea mea — în lipsa casurilor de precedentă ar fi, cumcă urbarialistii sînt în drept, sau a intenta pe baza §-lui 168 Proced. execut. (Art. 60: 1881) *proces de ștergere* pentru nevaliditate contra unor asemenea transcrieri făcute fără încunoscîntarea lor, sau a cere pe cale urbarială împărțirea individuală a pășunii, presistînd la natura pămînturilor de sub întrebare fără privire la strămutarea întîmplată în cartea funduară pe pag. B., era dacă acest paș n'ar succeda, — a cere contra proprietarului nou recunoascerea dreptului de pășunat în favorul urbarialistilor, de vreme ce cumpărătorul, sciînd că licitează pe o realitate introdusă în cărțile publice ca pășune comună, trebuia să scie, că această realitate este împovărată „ex lege“ cu dreptul de pășunit al urbarialistilor și jelerilor. Principiul de drept cumulează într'acolo, că pămînturile de pășune comună ori în a cui mîna ar trece, nu pot fi desbrănate de natura de drept ce le aderează și de menirea, ce li s'a dat prin dispozițiunile legii. Analogia este a se căuta în acele referențe de drepturi urbariale, cari încă nu sînt rezolvite, special acolo, unde tractează legea despre lem-nărit. Pădurile, în cari urbarialistii au avut adecă folosul lemănitului, au trecut alcourea la a treia și a patra mîna, ba s'au dărăburit și între mai mulți proprietari, — cu toate că Art. 53 și 55 din 1871 nu scutesc pre noii proprietari de îndatorirea a escinde pre sama îndreptățirilor competența din păduri după statul de mai nainte, fără privire la strămutările întevenite în persoana proprietarului funduar. Tot așa și la pășunile încă nesegregate.

Cu un cuvînt drepturile de natură urbarială fiind injacente, aderențe obiectului, — consecențele se pot trage ușor.

Chipul de desdaunare eventuală se poate stabili ori după principiile dreptului privat ori după norma legilor urbariale.

E. T. adv. din Bănat.

Din dieta Ungariei.

Discursul deputatului național V. Babeș.

(Urmare și fine.)

Mai nainte cu 9 sau 10 ani, am publicat un articol, prin care arătăm, că există țeri și popoare, ce trăiesc și muncesc pentru alții, pentru străini, și între acele țeri și popoare la primul loc Turcia și Ungaria. Dovedind aceasta prin cifre. Dl ministru de interne al Ungariei Colom. Tisza, mi-a făcut proces de presă pentru acel articol — năntea scaunului cu jurăți de aci din capitală, va să dîcă năntea unui for — nu românesc, căci atare nu există în țară, ci unguresc, și acuatorul și-a dat toată truda, a face din cauză agitațiune națională; dar' juriul unguresc m'a achitat. Și pentru ce motiv oare? Pentru-că jurății au simțit adevărul arătărilor mele.

Repet deci, că simțul greutății sarcinilor există și se manifestă; însuși on. minister îl recunoaște prin aceea, că promite deocamdată a nu mai mări contribuțiunile. Până când însă țara va pute să supoarte cele de astăzi, și cât timp guvernul nu va fi silit a-le urca?! Eu sînt convins, că aceasta nici nu depinde dela dînsul, ci că dacă urcarea ca mîne i se va cere, va trebui să o execute, că de nu, toema așa va fi dat la o parte, precum s'a delăturat dela putere — dincolo de dietă, partida constituțională (Verfassungs-Partei.) îndată ce a esitat a mai urca budgetul. (Ilaritate în partea dreptei.)

On. d. ministru de finanțe oare să dovedească bunăstarea economiei țerii cu creditul cel mare de care se bucură țara în străinătate și la burse. Dar' aparițiunea aceasta trebuie considerată din temei mai adînc, și atunci vom înțelege, că adeseori ni se oferă creditul din partea acelorora, cari vreau să ne ruineze. Cine propriamente ne face astăzi creditul? Eu așa cred, că — Rothschild și cu conșoțul seu. Și — ce

fel este acest credit? Este de natură, că dacă se bolnăvesce un diplomat, dacă o recoltă este slabă, dacă America ne face prețuri scădute în grâne, creditul ni se leagă, cursurile la moment cad! Asta este soliditatea creditului nostru!

Dar' ean' să mai cugetăm, că ar avé și Rottschild o idee a sa, bunăoară analoga cu ideea de stat a dlui ministru-președinte, sigur, că Rottschild atunci ni-ar da credit până să ne înecăm în el! Eu țin de o nenorocire a țării, că creditul nostru atâră dela Rottschild, și tocmai de aci trebuie să ne explicăm o mulțime de aparițiuni triste în economia noastră publică și privată. Nu voui uita nici odată, cum înainte eu vreo 10 ani, un matador finanțiar din străinătate mi s'a respicat, că — ori cât se le coste, nu vor lăsa să cadă Ungaria finanțialmente înainte de timp!

Eu mă interesez de soarta, de viitorul națiunii maghiare; nu o simulez aceasta, căci îmi iubesc propria națiune și sciu, că în momentul când națiunea maghiară va fi dispărut, a bătut oara ultimă și pentru a mea. N'am preocuparea celor dela putere, carea se mă orbească se nu văd și se nu simț, că mergem în direcțiune rădăcită; și dacă în tinerețele mele adeseori cu vehemența m'am opus acestei greșite direcțiuni, a fost prea natural, căci nu puteam pricepe cu mintea mea, cum o clasă maghiară, devenită la putere, până întru atâta să fie de orbită prin putere, încât să se nu vadă, că merge spre preapaste și se nu priceapă, că — căderea ei este căderea țării, ruină națiunii maghiare!

Dl ministru-președinte este mare meșter, în modul seu; (ilaritate;) dînsul se va și nîsi a mă combate; dar' eu i fac o rugare, aceea, ca în asemenea casuri grave, odată să se desfacă de rezonul politic și să păsască în calitatea neîntinatei sale onestități particulare, atunci sigur va recunoaște, că nu sînt fără temeiul acelea la cari l'am reflectat. Să nu vă mirați de această rugare a mea; căci este caracterul epocii noastre, că politica se consideră de o măestrie de a minți și amăgi. Onoarea individului trece de un lucru particular. De aci provin apoi multele calamități publice, de aci contrastele în vederi, precum le observăm chiar aici în decursul zilelor trecute.

Prea on. domn ministru-președinte dîlele trecute binevoi a-și aduce aminte și de cauza naționalităților nemaghiare. Reflectând adevărat la unele atacuri ce i-a făcut dl condeputat Wolff, opuse acestuia obiecțiunile contrare, ce dl deputat Grünwald îi rosti imediat. Dl deputat Dr. Wolff a atacat pe ministru, pentru-că apasă, maltratează, împedecă în dezvoltarea lor pre naționalități; din contră dl Grünwald l'a atacat, căci nu face din destul datoriei sale, întru cât încă n'a maghiarizat această țeară.

Grünwald Béla strigă: „N'am dîs aceasta!”

V. Babeș: Recunosc, că — nu cu aceste cuvinte, dar' în acest sens. Destul că, on. domn ministru-președinte crede, cumcă aceste două contrare imputațiuni se paralizează una pe alta și dînsul rămâne curat. Dar' se înșeală. Ambii atacatori pot să aibă, și fie-care din al seu punct de vedere are dreptate. Dl condeputat Wolff scie din experiență, că națiunea sa este persecutată și maltratată și împedecată în dezvoltarea ei naturală. În această privință are drept a se plânge. Dl Grünwald earăși scie că țeara continuă a fi poliglotă, că prin urmare puternicul domn ministru-președinte încă n'a maghiarizat-o,

încă n'a executat pe deplin ideea de stat maghiar; în această privință cu drept face imputare d-lui prim-ministru. Mult on. domn ministru însuși îi dă drept când recunoaște, că este de datoră a ori-cărui guvern al țării a lucra întru lățirea și realizarea ideei de stat maghiar, și când apoi adaugă că — a trecut timpul de-a mai maghiariza sau germaniza prin legi și cu forța. Eu sciu că dl ministru-președinte spune adevărul, sciu că-și pune multă silință întru a propaga ideea de stat maghiar; aceasta onorabilul domn ministru nici n'o neagă; ear' noi nemaghiarii o simțim amar din presiunea ce se face asupra-ne. Aș pute înșira casuri speciale, dar' nu-mi este intențiunea astă-dată. (Strigări: „S'auđim!”). Dacă sînt provocat, cu permisiunea d-lui ministru-președinte, voui spune câteva.

Casurile ce voui să le amintesc, ar privi mai direct pre mult on. domn ministru al instrucțiunii publice, dacă eu n'aș scie, că autoritatea deciziătoare în ele a fost on. domn prim-ministru.

Caransebeșeni din averea lor doresc a-și înființa un gimnasiu; dl ministru-președinte îi împedecă de trei ani, ba nici răspuns nu le dă. Un fond, ce în biserica și prin biserica română s'a adunat pentru școala română încă în al 3-lea deceniu din acest secol, dl ministru-președinte l'a luat cu forța în administrațiunea politică, cu pretextul că ar fi pentru școala comunală neconfesională, măcar că bine scie, cum pe acel timp nici ideea de școală comunală neconfesională n'a existat, nici n'ar fi fost tolerată o astfel de școală. Dl ministru-președinte recunoaște că acel fond este numai pentru școala română, dar' nu vrea a recunoaște, că precum este numai pentru școala română, tot asemenea este și pentru școala numai confesională, și — nu recunoaște aceasta, pentru-că se nu-l ceadă în administrațiunea legală a autonomiei noastre bisericesti, conform cu exemplul ce ni l'a dat fericitul întru Domnul bar. Eötvös, carele regulat toate fundațiunile de natură confesională le-a transpus în administrațiunea autonomiei noastre bisericesti.

Dar' cu școala tractuală din Bozovicium cum a proces dl prim-ministru Col. Tisza? Se pune poporațiunea doritoare de cultură a celui tract, și subscie o sumă suficientă din banii destinați culturii și dați administrațiunii lor comunale, cumpără o casă, instalează o școală cu mai multe clase și o supun aceasta direcțiunii diecesane. Însă — ce se vede? Administrațiunea politică se opune și dl ministru-președinte închide cu forța școala — pentru-că este confesională! În fine încă pendintă este cesțiunea ocupării pe nedrept prin guvern, a celor noueșeci și nouă de școale „române gr. orientale-naționale” din fosta graniță militară, sub acel pretext, că ar fi fost cândva comunale, în sensul legii dela 1868, care lege nici n'a existat, și că doară ar fi fost fără caracter confesional, cum nici nu s'a tolerat înainte de 1869. Avem lege, e drept, pentru școalele naționale-confesionale; cu toate însă aceste școale sînt numai tolerate, ear' parola guvernului e: „numai școale comunale,” adevărat fără caracter confesional; independente de biserica autonomă, ei dependente dela administrațiunea politică, întru interesul maghiarizării. Dîc întru interesul maghiarizării, căci nu găsăm o școală comunală sau de stat, în care copilașii nostri să se nu se maltrateze 5—10 oare în săptămână cu limba maghiară, fără a fi învățat măcar a ceti și serie în propria lor limbă. (O voce din stînga: „Nu e adevărat!”) Dacă este, sau

nu adevărat, binevoiți a întreba pe cei interesați. Dar' să vedem, care este diferența în fond, între școala noastră confesională și între cea comunală a guvernului? On. guvern se pare că nu 'și-a dat bine seama de aceasta, n'a cuprins bine importanța lucrului. Școala confesională, de când există, 'și-a ținut de chemare, a sădi în inima copilașilor, dela cea mai fragedă etate, toate virtuțile cetățenesci, pe temeiul credinței în Dđeu. L'a făcut bun patriot, credincios monarhului, supus legilor pe toată viața sa ca cetățean, pe baza credinței în Dđeu. Ce face școala neconfesională? Substituie interesul în locul credinței, perđend în vedere, că încă departe sîntem, de a scie distinge între adevăratul, între raționalul interes al omului cult, al bunului cetățean, și între egoismul particular. Deci tocmai acestei împrejurări trebuie să atribuim multele rele ce astăzi întâmpinăm la tot pasul, prin toate părțile în viața publică. Și tocmai de aceea rog pe on. guvern, să încete de a continua războiul în contra școalelor confesionale, și să încete de a pune tot temeiul și de a da tot spriginul numai școalelor comunale sau la ale statului! Prin care procedură perđend cu totul din vedere fericirea poporului, cearcă dezvoltarea patriei singur numai în realizarea ideei de stat maghiar. Această idee se va propaga ea însași de sine, dacă va fi naturală, dacă cei ce astăzi o forțează vor pricepe a dovedi mai întăiu de toate prin fapte, că ea conduce la bunăstare și fericire întreg poporul; astăzi însă priviți ori încotro, întrebați poporul, fie pe cel maghiar, sau pe cel român, sârbesc, slovac ori pe cel sas, nu veți găsi nicăiri nici urmă de bunăstare și fericire, după acea idee, și înșește vor fi ori-ce fel de măsuri arbitrare, căci prin ele inima și încrederea popoarelor nu o veți câștiga; și on. dl ministru-președinte socotească-se bine, nu cumva prin puterea discreționară ce dorește a i se vota, să ajungă tot acolo, unde odinioară Bach a ajuns cu asemenea putere!

A declarat on. d. ministru-președinte, că — poporul este cât se poate de bun, dar' agitatorii îl amăgesc. Admit că există agitatori, însă — sciiți cine sînt aceia? Sînt executorii de dare, este administrațiunea cea rea a guvernului. Căci de ar fi alții, cari lucră în contra legii, on. guvern, care dispune chiar după lege, de toate mijloacele de a-i descoperi și pedepsi, ni 'i-ar pute arăta după nume; deci eu întreb: unde sînt? căți agitatori ați prins și judecat? — firește, prin legea voastră, prin tribunalele voastre, căci — ear' repet, Români, naționalitățile — n'au judecățile lor proprii în țară. Cu toate acestea sciu eu că tot există, ca creațiuni ale politice, atari agitatori, ca prin fictivul pericol al acelora, on. guvern să poată face presiune asupra poporului maghiar, să aducă, ori ce sacrificiu statului, pe care-l prezentă amenințat de panslavism, de daco-romanism, etc. În faptă însă, acestei ficțiuni politice nimic nu corespunde real; nu există din nici o parte națională nici o amenințare a patriei. Nu neg însă un lucru, acela, că dincolo în România există un număr de oameni neliniștiți, daco-romanisti, cum le dîce d-l ministru; sînt acei 3—4000 de inteligenți emigrați dincolo — dela noi, emigrați din cauza, că politica maghiară ocupând numai pentru sine această patrie, nu le-a lăsat puțința de a trăi. Facă-le însă on. guvern loc aicea, de-le aplicare, (ilaritate în dreapta) și agitațiunea lor se va curma. (Strigări din dreapta: Nu cre-

dem!) Eu sînt convins, că politica prezentă greșită este și prin aceea, că se crede și afirmă, cumcă patria comună și naționalitatea maghiară, au contrari și inamici aici înăuntru. Această credință spriginesce nedreptatea celor dela putere. Dar' fie ei dreți; împartă ei cu naționalitățile ca și sarcinile, tot asemenea și beneficiile publice, și înstrăinarea va înceta! Dar' on. guvern — mereu nu ne află calificați pentru aplicare în funcțiuni. Urmează adevărat și întru aceasta exemplul lui Bach, carele nu găsia pe timpul seu, maghiarici calificați. Ce însă vedurăm? Abia cădă Bach și sistema lui, și îndată preste 50,000 de Maghiari se găsiră calificați pentru oficii publice! Chiar însă dacă între noi Români ar lipsi trebuinciosul număr de bine calificați, oare nu este a statului datorința, a se îngriji ca să-l producă acel număr? M. on. d. ministru dela instrucțiunea publică sigur este în pozițiunea de a ne spune, cum se cresc capacitățile, când vrem să le crescem. N'avem de cât să vrem. Și vom vré, îndată ce ne vom emancipa de greșita idee a statului maghiar, și vom înceta a lucra la prefacerea iute, repede, a acestei țeri poliglote, în țara maghiară. Numai pîtrunși de convicțiunea, că fericirea popoarelor este adevăratul scop, adevăratul bine al patriei, numai astfel vom progresa și ne vom salva viitorul.

După toate acestea, eu cu politica domnitore nu pot să fiu mulțumit. Totuși bugetul în generalitate îl primesc, din motivul dezvoltat prin d. deputat Beéth A. trebuind adevărat a se acomoda formelor parlamentare. —

Bismarck, Giers și Kalnoky.

Revista Germană, în fascicula pe Decembrie, publică un articol asupra vieții principelui Bismarck la Varzin și la Friedrisruhe. Eată un pasagiu, ce se rapoartă la politica străină a Germaniei.

— Principele Bismarck dîcea obișnuit: „dacă ai un singur amic în politică, ești neapărat sub atârarea lui; dar' dacă ai mai mulți amici ale căror interese te ating în oare-care grad, atunci poți, în cele din urmă, să devii un onest samsar, poate și mai mult, după împrejurări.”

Din toate vizitele diplomatice la Varzin, aceea a d-lui Giers, ministrul afacerilor străine ruse, a fost singura care a provocat ceva surprinsă, dacă ne amintim aroganța principelui Gorciacof și lăudăriile generalului Scobelef.

D. de Giers este un bărbat de stat înșestrat c'un mare sânge rece, care nu este din școala împăratului Nicolae și care n'a ținut nici odată să ajungă un mai mare bărbat de cât principele Bismarck; prin urmare, nu 'i-a fost greu a visita pe bătrânul și bolnăviciosul cancelar al imperiului Germaniei. Întâlnirea din urmă a celor trei împărați probează cât se poate de bine că visita ministrului rus a fost încoronată de succes și că amândoi bărbații de stat au ajuns a se înțelege asupra cesțiunilor pendente. Opiniunea publică în Rusia recunoaște că nu se poate face, eu ideea panslavismului, de cât o vie agitațiune, iar nu bună politică, și că, în cazul când această idee ar triumfa, ea ar pute să aibă consecențe mult mai periculoase pentru Rusia însași decât pentru cele lalte puteri cari au participat la împărțirea Poloniei.

Polonii, ca unul din factorii civilizați ai

Foița „Tribunei“.

Jucării și jocuri de copii.

adunate
de P. Ispirescu,
culegător tipograf.

XVII. Jocul de-a ascunsele.

Sau de-a v' a-i ascuns.

(În Câmpu-lung se dîce Cucu.)

La acest joc poate să iee parte ori căți copii s'ar afla, băeți și fete.

Până a nu începe jocul se face alegerea, în chipul următor:

Cel mai isteț din copii, stă în mijloc; ceilalți dinaintea lui, înșirați, cam într'o jumătate de cerc. Copilul din mijloc începe a dîce una din formulele următoare, atingend în pept pe câte unul de din naintea lui când pronunță câte o silabă, pe care eu am înșemnat-o cu un accent grav, adevărat:

I. Ôpi sęcna, sęcna pi
Chęsti 'mbòli nà còsti.

Țangăr

Mangăr

Nà c'afțò

Tà afțò

Belęnger

Buf.

II. Eși fetiță

Din portiță,

Că te-așteaptă Tălion,

Tălion fecior de domn,

Cui tichie

De fringhie

Și peană de ciocărlie,

Cu căruța Radului,

Cu caii 'mpăratului,

Prin mijlocul satului,

Cu biciul cumnatului.

Dorobanț

Clanț.

III. Trânti una, trânti două,

Trânti fata Grecului,

Pe malul petrecului.

Vine Grecul mănios

Cu cuțitul ruginos:

— Dă-mi Voichițo, cheile

Să-mi deschid lădițele,

Să scot cununile,

Să-mi cunun fetițele.

— Vai de mine

Nu-s la mine,

Ci-s la popa din Popesci

Jos în casele domnesci,

Unde fată vacile,

Unde ouă ratele.

IV. Una miă palcă

Ce e porumbacă.

Cuțitele Danului

Sabia Cotanului

Limbici,

Codolici.

Aceste le sciu eu din copilăria mea. Acum în urmă am aflat și pe cele următoare, unele dela copiii mei, altele de pe la deosebite persoane:

V. Ênghi

Pênghi,

Țurcaza

Rapița

Papița

Nòt.

VI. Una miă

Cu scumpiă

Ce-ai mănecat

De te-ai umflat?

Șapte pite ș'un pitoiu

Și-un găvan de usturoiu.

VII. Àla

Bàla

Portocàla

Cioc

Boc

Treci la loc.

VIII. Musca mare treeră

Cea mai mică vântură

Doué mere

Doué pere,

Doué fuse d'aurele

Mé duseiu la Măgurele

Cu rochiță d'aurele.

Bou în cincî

Bou în cincî

După casa lui Tibiș

Tibișoara

Roșcodana.

La Câmpu-lung se dîce:

IX. Pe valea lui Buciumate

Multe oi sînt adunate.

Ș'ale mele

Ș'ale tele,

Ș'ale lui Stan Caragea

Când Țigani tot fugia,

C'un cimpoi,

C'un flueroiu,

Cu trei pui de iepuroi.

— Bună ziua biată fată!

— Eu nu sînt o biată fată,

Ci sînt o mătușă beată.

Beau de ieri

De-alaltă-ieri,

Cu mătușă din Gerghița.

'Mi-am perdut beregăița;

Aide, vere, s'o căutăm

La Maria Sgârcereasa

Sgârce-o-ar Dumneșeu,

Și de mâni și de picioare

Și de pîrl care-l are.

(Comunicat de Nicolae Dumitrescu, scolar în clasa II primară din Câmpu-lung.)

X. Una alta portocala

Și bobica,

Măzărica,

Doué mere

Doué pere

M'a trimis mama c'un car de mere

Cioc

Boc

Treci la loc.

(Comunicat de preotasa pâr. Nic. Diaconescu din C.-lung.)
În Râmnicul-Sărat se dîce:

XI. Unele

Chifistele

Chifistigana

Pana

panslavismului, n'ar pute desigur se fie învinși din pozițiunea influență ce ocupă în tabăra panslavismă și de altă parte nu 'și-ar pute asigura simpatia lor prin rusificarea Poloniei. De aceea d. de Giers îndreptă mereu vederile sale către Asia, și numirea lordului Dufferin în postul de vice-rege al Indiei demonstră învederat că acum politica rusă se ocupă nu de panslavism sau Constantinopol, ci de Afganistan și alte lucruri încă.

Principele Bismarck scia dar' bine ce limbaj se întrebuințează cu d. de Giers, și se dice că a făcut acum de curând această observațiune: „Unirea noastră cu Rusia este atât de intimă încât atacând-o, se riscă de a o face și mai intimă.“

Bărbații de stat ruși nu se mai îndoiesc aji că lealitatea și buna credință nu sânt tocmai calitățile predominante ale primului ministru englez, și înțeleg că cea mai bună cale de urmat în acest timp este de a căuta să se înțeleagă cu puterea care conduce firele politice europene.

Acest mod de vedere nu se poate schimba prin faptul că Englitera are mai mulți bani decât celelalte puteri, căci, dacă nu se poate face războiu fără bani, dar' asemenea nu se poate face având numai bani, căci vechile armate de mercenari au dispărut și s'au înlocuit cu armatele naționale.

Cancelarul german a făcut, se dice, această observațiune: „Nu ca o glumă se numesc uneori politica Engliterii o politică de prăvăliași; ar fi preferabil pentru ei însiși de a lucra cu mai multă rațiune. Falsole sciri ale ziarului „Times“ au prea mult mirosul tîrgului financiar pentru-ca să putem aprinde după ele adevărata valoare a politice engleze.“

Cât pentru visita comitelui Kálnoky, ministrul afacerilor străine al Austriei, trebuie să lăsam deschisă chestiunea de a ști dacă raporturile lui personale cu principele de Bismarck au un caracter mai intim decât acele ale comitelui Andrásy; dar' credem, că putem afirma într'un mod pozitiv, că raporturile lor politice sânt acum mai intime decât ori când, așa că, după cum afirmă presa oficioasă din Berlin, alianța austro-germană s'a afirmat într'un mod formal și complet tocmai mulțumită comitelui Taaffe și dlui Kálnoky.

Credem că trebuie să atragem aci atențiunea asupra faptului, că deunăzi chiar, pozițiunea ambasadorului Austriei în Germania pare că se clatină, cum spunea toată presa germană. Singura împregiurare care a provocat acest sgomot, era existența raporturilor cordiale între ambasadorii Austriei și Engliterii din Berlin, raporturi, cari trebuiau să fie atribuite mai mult unor cuvinte musicale decât politice, mai cu seamă dacă ne amintim cuvântul d-lui Gladstone: *Hands off!* (Jos mâinile!)

Ori-cum ar fi, în cercurile dirigente ale Austriei, nu s'a manifestat nici o simptomă de neîncredere în privința acțiunii politice a Germaniei, și tocmai pentru această stare de lucruri principele Bismarck a pronunțat, se dice, cuvintele acestea:

„Bărbații de stat germani cari țintesc la anexarea Austriei ar merita să fie spânzurați.“

Și cu altă ocaziune a zis: „Acela care ar voi să răpească Austriei elementul ei german, ar face cel mai mare serviciu panslavismului rus.“

Cronica.

Programa producțiunii arangiate de „Reuniunea Sodalilor români“ din Sibiu Sâmbătă în 1/13 Decembrie 1884 în Sala „Reuniunii de infrumșetare“. 1. „Marșul național“, executat de capela militară. 2. Dimineața iubirei“, de Flechtenmacher, executat de corul Sodalilor. 3. „Doi ochi“, de Ventură, executat de capela militară. 4. „România la Plevna“, declamată de d-ra J. M. 5. „Duminecă dimineața“, de Mendelssohn, quartet. 6. „Julia quadrille“, de Anosek, executat de capela militară. 7. „Visul“, de Văcărescu, executat de corul sodalilor. 8. „Despărțirea“, de Savativa, executat de capela militară. 9. „Lenaș dragă“, de Tache Poppescu, pentru o voce de d-nul St. Vlad. 10. „Peneș curcanul“, de V. Alexandri, declamat de d-l E. Vintilă. 11. „Cântec ostășesc“, de Flechtenmacher, executat de corul sodalilor. 12. „Sovenir de Mehadia“, de Klein, executat de capela militară. După producțiune la cerere urmează și joc. Începutul la 7^{1/2} oare seara.

Report anual al societății academice române „Junimea“ în Cernăuți. Al VI-lea an administrativ 1884. Raportul constată că societatea în decursul anului a ținut 1 adunare generală, 1 întrunire generală extraordinară, 3 ședințe plenare ordinare, 15 ședințe ale comitetului și mai multe întruniri sociale. Întrunirile literare ținute au fost 12 la număr; scopul acestor ședințe literare e a opri atenția asupra fenomenelor literare și a realiza o preschimbare de idei. Numărul actelor oficiale întrate este până în 3 Noembrie a. c. 62, al celor eșite 43.

Diare încurg societății 38; biblioteca numără 1341 opuri în 1400 volume și broșuri. Avera totală a societății e 1584 fl. 11^{1/2} cr. Societatea numără 13 membri onorari, 8 membri fondatori, 6 membri emeritați și 67 membri ordinari.

Comisiunea senatului României, însărcinată cu reuvisuarea regulamentului, a propus ridicarea numărului vice-prezidenților dela 2 la 4, acela al secretarilor dela 4 la 8 și al cestorilor dela 2 la 4.

Creditele agricole. Ministrul de finanțe al României a depus în Cameră un proiect de lege spre a i se deschide un credit de trei milioane, pentru înființarea a patru casse de credit agricole în districtele Botoșani, Fălciu, Dorohoiu și Brăila.

Vaticanul, Spania și Italia. Textul notei ministrului de externe către cardinalul Iacobini, în care se recunoaște formal puterea lumescă a Papei, a aprins mai mult mișcarea liberală. Se vorbesce că ministrul italian Mancini ar fi cerut lămuriri.

Diritto cere dela Vatican să publice ultima notă spaniolă asupra domniei lumesci a Papei și îndeamnă presa să fie cu luare aminte, căci Vaticanul tinde să învrăjbească Spania cu Italia, ceea-ce nu va reuși.

Mișcarea dela universitatea din Madrid s'a întins și la universitățile din provincia. Guvernul crede că va astringe cu măsuri prea severe această mișcare, ce o deseamnă de revoluționară. În acest sens s'au dat instrucțiuni tu-

turor guvernatorilor. Se confiscă cu grămada foile liberale. Castelul regretă în foaia sa purtarea guvernului, ce e de natură a încurajia pe clericali și socialiști.

Protestările franceze contra urcării taxei pe grâne se înmulțesc. Numeroși locuitori din departamentul Saône și Loire se adresează la guvern în privința aceasta. Și consiliul general din Marsilia e contra acelei măsuri.

Nihilistii în Rusia. Din Petersburg se serie că, cu toată vigența poliției, a apărut un nou număr al ziarului „Narodnaia Voila“, organul acreditat al partidului nihilist. În acest număr se publică o listă de banii primiți în aceste din urmă timpuri dela diferite persoane pentru susținerea mișcării nihiliste. Totalul acestor daruri în bani se urcă la suma de 17,000 ruble (43,000 lei). Afară de aceasta ziarul revoluționar rus publică și o dare de seamă amănunțită despre recentul proces nihilist, care s'a judecat secret.

Un nihilist. În zilele din urmă din Noembrie studentul Kowalew a fost arestat. El a mărturisit că vrea să comită un atentat contra procurorului Murawieff din ordinul secției teroriștilor din Moscva, cu gloanțe otrăvite. Cercetarea se urmează, căci se bănuiesc, că Kowalew suferă de grandemenia.

Arderea cadavrelor în Elveția. Camerele federale vor avé să se ocupe în viitoarea sesiune de o petițiune, prin care se cere ca să fie facultativă arderea cadavrelor. De altă parte, comitetul local din Zürich anunță că se va construi, în anul viitor, un aparat pentru arderea cadavrelor.

Serbia și Bulgaria. Ministrul Garașanin a notificat reprezentanților externi, că afacerea bulgaro-serbă s'a aplanat prin o corespondență personală între regele Serbiei și prințul Bulgariei și că Serbia va trimete în curând un reprezentant la Sofia.

Agentul Morin, asupra căruia a fost împușcat madame Clovis Hugues, după cum se comunică din Paris, a murit în urma rănirii.

Apel!

După cum s'a anunțat în „Telegraful rom.“ nr. 137, scoala noastră română din Sighișoara, carea era bine organizată, îndestrată cu recuizitele necesare de învățământ și provădută cu 3 clase și 3 învățători, a fost atacată în 16 Noembrie a. c. v. de incendiu, carele erupse în clasa a III-a, unde se afla scriinul cu biblioteca scolară, archiva și mai multe recuizite de învățământ, modele și aparate fizice; și în câteva minute prefăcui în cenușă toate obiectele aflătoare în acea clasă; a căror daună, afară de cea cauzată edificului și mobilierului scoalei, se compută la 200 fl. v. a. și astfel scoala noastră prelungă aceea, că a suferit edificul, mobilierul și alte recuizite de învățământ, de present se află în deplorabila stare, a nu posede nice baremi un simplu opșor.

De aceea subscrisul în numele scoalei române din Sighișoara își permite a apela la ma-

rinimositatea p. t. domni autori, societăți literale și alți bărbați inteligenți, rugându-i a tinde mână de ajutor, care cu vre-un opșor, care cu ceva în număr pentru restituirea bibliotecii scolare și a recuizitelor de învățământ perdate prin incendiu, cari fapte generoase la timpul seu se vor cuita pe cale jurnalistică.

Sighișoara în 28 Noembrie v. 1884.

Ioan Muntean, director scolar.

Mulțumită publică.

Urmarea publicării sumelor incurse ca daruri benevole și pe calea listelor răspindite în folosul societății „Scoala Română“ din Suceava până astăzi 26 Noembrie (8 Decembrie) 1884.

1. Dela dl baron Georgiu Capri, proprietar mare în Banesci 5 fl. v. a.

2. Lista nr. 291 încredințată d-lui Tudor Ganescu, inspectorul vâmlor române, circumscripțiunea Ițcani, cu suma de 81 franci și 15 bani.

3. Lista nr. 75 încredințată d-lui Constantin Cossovici, profesor la gimnasiul superior ort.-or. din Suceava cu suma de 6 fl. v. a. dela următorii binefăcători: Constantin Cossovici 2 fl.; Elena Cossovici 2 fl. și Dr. Animpodist Dașchevici 2 fl. v. a.

4. Dela dl Atanasiu Ciupercovici, vicar parochial în Mahala 5 fl. Lista cu numele binefăcătorilor încă nu s'a trimis îndărăt.

5. Lista n. 12 încredințată d-lui Vasilie Iliuț, paroch ort.-or. în Horecea cu suma de 13 fl. 75 cr. v. a. dela următorii binefăcători: Veniamin Iliuț 3 fl.; Vasilie Iliuț 2 fl.; Mihaiu Piteiu 1 fl.; Dionis Voronca 1 fl.; Tadeu Găină 20 cr.; Gavril Găină 20 cr.; Nicolae Costăș 20 cr.; Constantin Flore 50 cr.; Lazar Voronca 20 cr.; Ioan Voronca 50 cr.; Nicolae Doros 20 cr.; Ioan Ruptăș 10 cr.; Mihail Pridie 20 cr.; Ioan Caulea 20 cr.; Elena Chițac 20 cr.; Eudochia Tomiuc 20 cr.; Andreiu Fetilă 20 cr.; Dumitru Găină 10 cr.; Maria Găină 20 cr.; Georgiu Fetilă 20 cr.; Mihaiu Flore 10 cr.; Georgiu Caulea 20 cr.; Grigoriu Placintă 20 cr.; Iosif Andichovschi 50 cr.; Georgiu Paulovici 30 cr.; Paraschiva Danciu 15 cr.; Vasilie Georgian 20 cr.; Toader Guga 20 cr.; Toader Flore 50 cr.; Petru Voronca 30 cr. și Georgiu Voronca 50 cr. (Va urma.)

Din public.

Prelegeri publice.

În favorul fondului proiectatei scoale centrale gr.-or. române din Sibiu, se va ține o serie de prelegeri publice în localitățile casei române de aici (strada Cisnădiei nr. 31.)

Seria aceasta de prelegeri se va începe deocamdată Duminecă în 2/14 Decembrie și se va continua în toate Duminecele următoare, până la 30 Decembrie a. c. inclusive (11 Ianuarie 1885.)

Începutul fiecărei prelegeri se fixează pe 5 oare după ameaži. Duminecă la 2/14 Decembrie va prelege dl I. Slavici despre „cuvânt“.

Biletele de intrare pentru întreaga serie à 80 cr., ear' pentru prelegerile singurate à 20 cr., (pentru studenți à 10 cr.), se află de vîndare de aji înainte la librăria archidieceșană, la administrațiunea „Tribunei“ și în ziua prelegerii dela 4—5 oare la cassă.

Sibiu în 11 Decembrie n. 1884.

Comitetul arangiator.

Posta ultimă.

Viena, 10 Decembrie n. Astăzi a fost aci un uragan mare. Conform constatărilor oficiale au fost rănite mai greu ori mai ușor o mulțime de persoane. Dauna totală se urcă la mai multe sute de mii.

Serviciul telegrafic

al

„TRIBUNEI“.

Budapesta, 11 Decembrie n. Adunarea generală a districului bisericesc reformat al părților dunărene a candidat în unanimitate pe contele Ludovic Tisza de curator suprem.

Casa deputaților. Continuându-se desbaterea specială asupra budgetului intern Szilágyi pledează pentru numirea funcționarilor. Irányi declară că între partidul independenților și opoziția moderată nu poate exista conțelegere. Ministrul-president susține că lucrul de căpetenie e cualificația funcționarilor, nu dacă acestia sânt aleși sau numiți. Ședința continuă.

Director: Ioan Slavici.

Redactor responsabil: Cornel Pop Păcurar.

Panait
Rachița
Corcodeaua
Băghița

XII. Trânti una
Trânti două
Trânti fata Grecului
Pe malul Siretului.
Vai de mine
Nu-i la mine,
Că-i la Vodă 'n Bucuresci
Unde ouă rațele
Unde fată vacile
Bic! săracele.
(Comunicat de dl prof. Dim. Mirescu).
În Buzău se dice:

XIII. Trânti una,
Trânti două,
Trânti fata Grecului,
Pe malul petrecului.
Vai de mine,
Nu-i la mine;
Că-i la Vodă 'n Bucuresci
Sus în casele domnesci
Unde ouă rațele,
Unde fată vacile
Bic! săracele.
(Comunicat de dl prof. Lupu-Antonescu).
Preste Milcov se dice:

XIV. Una-i marea
Două-i para,
Trei îi rugul
Piciorugul.
Solomon

Socotia:
Cingemiți-1
Podobiți-1
Și mai iute
Du-te.
(Comunicat de dl G. Misai).
În Iași se dice:

XV. Unu-i malea
Două-i calea
Trei e rugul
Ciuturugul
Hai, du-te.
(Reposatul Lambrior o spune în „Convorbiri literare“ an. IX.)
La cel ce se isprăvesce silaba din urmă a uneia din aceste formule de alegere, acela ese din rînd. Și începînd din nou formula, o dice de atâtea ori, câți copii sînt cu mai puțin de unul; căci unul trebuie să rămână.
Cel ce a rămas fără să se sfîrșească și la dînsul formula de alegere, acela se face.
Copilul ce se face stă cu mâinile la ochi, cu fața către un zid sau către nisce uluce, și tot întreabă: v' ați ascuns?
Unul din copiii, cari trebuie să se ascundă, care este și mai iute de picioare, stă aproape de copilul ce se face, și-l păzesce ca să nu se întoarcă să se uite spre copiii cari se ascund.
Ceilalți copii se ascund care pe unde pot, fără să răspundă o vorbire măcar. Cel ce se face tot întreabă: v' ați ascuns? eară cel ce îl pîndesce să nu se uite înapoi, îi răspunde: nu.
Acesta după-ce vede că toți s'au ascuns, pleacă și el să se ascundă, și mergînd, dice:

Cine s'o uita, să-i sară ochii și să fie eacă cum, și eacă cum.
În Rîmnicul-Sărat, eată cum dice:
Cine s'o uita,
Să-i sară ochii
În puțină cu boghii,
Din par în par,
Pân' la ușa lui Tătar.
(Comunicat de dl profesor Dim. Mirescu).
După-ce s'a ascuns și acesta, strigă: Cucu!
Copiii cei ascunși stau tupilați în ascunșeturile lor, și așteaptă vreme cu privilegiu ca să ease. Ei pîndesc, și când bagă de seamă că cel ce îi caută se uită în altă parte, eară nu înspre ei, deodată hop! es din locurile unde erau ascunși, fug răpede către locul unde a stat copilul cu mâinile la ochi, și scuipe acolo.
Dacă isbutesc să scuipe, ori să pună mîna acolo, sînt scăpați.
Copilul ce s'a făcut, caută să prindă pre vre-unul din cei ce s'au ascuns, și dacă pune mîna pre vre-unul, atunci acela prinsul se face; eară dacă nu, apoi tot copilul cel dintăiu se face.
Dacă se întîmplă să dee preste vre-unul din copii în ascunșetura lui, îi face loc să fugă. Pentru aceasta se dă cu trei pași mai înapoi, făcîndu-i loc.
Cel ascuns ese răpede și fuge să pună mîna ori să scuipe la locul unde a stat cu mâinile la ochi copilul ce s'a făcut. Acesta se ia după dînsul și-l fugăresce. Dacă îl prinde, apoi prinsul se face, de nu, apoi tot el se face.

Extras din foaia oficială.

Licitațiuni.

Se vând realitățile Mariei Steflea născ. Chipare din Seliște în 21 Ianuarie 1885 la antistia comunală.

Se vând realitățile lui Moise Piso din Pianul-săs. în 9 Februarie 1885 la antistia comunală.

Se vând realitățile lui Ioan Balint din Cerna (cere. judecătorei sing. Ciacova), în 30 Decembrie 1884 la antistia comunală.

Edicte.

Din partea tribunalului din Brașov se provoacă Nicolae și Maria Manolescu a se înfățișa în 20 Decembrie 1884 fiind pirit din partea băncii „Albina” pentru 600 fl.

Din partea judecătorei cercuale se provoacă Marcu Muntean a se înfățișa în 20 Ianuarie 1885 fiind pirit pentru 50 fl.

Din partea tribunalului din Deva se provoacă Carol Sebestyén a se înfățișa în 14 Februarie 1885. fiind pirit pentru 260 fl.

Posturi.

Postul măiestrului de poștă în M-Lapad (com. Albei de Jos). Salar 120 fl. paușal 340 fl. Cereri la direcțiunea postelor în Sibiu în 3 săptămâni.

Bibliografie.

„Ortodoxul.” Foaie eclesiastică. Apare odată pe săptămână. București 25 Noembrie 1884. Anul al V. Nr. 47. Sumar: Discursul I. P. S. S. Metropolitului Primat la deschiderea sesiunii de toamnă a Stului Sinod. — O explicațiune, de Dr. G. Zotu. — Discursul pronunțat de S. Sa pâr. Stefan Calinescu la 19 ale curentei cu ocaziunea sărbătorii seminarului Nifon. — Influența religioasă asupra scriitorilor noștri laici din secolul al XVI. până în al XVIII. (urmare), de Spes. — Diverse. — Rectificare.

„Biserica și școlă.” Foaie bisericească, școlastică, literară și economică. Apare odată pe săptămână: Dumineca. Arad, 25 Noembrie (7 Decembrie) 1884. Anul al VIII. Nr. 48. Sumar: Datele despre mișcarea poporațiunii din diecesă. — Tactul pedagogic (continuare și fine) de Ioan Simu. — Inima și dezvoltarea ei, de Krates. — Povestile Peleșului în limba franceză. — Diverse. — Concurse.

Catechismul religiozii creștine-catolice pentru I. II. și III. clase gimnasiale, de Simeon Micu, profesor de teologie în seminarul archidieceșan și de religiozii în gimnasil inferior din Blaj. Cu aprobarea venerabilului ordinariat metropolitan de Alba-Iulia și Făgăraș. — Blaj, 1884. Tipografia Seminarului gr.-cat. — Prețul: legat 85 cr. v. a.

Első erdélyi „Kertészeti-Naptár” 1885. évre. Erster Siebenbürger „Gartenbau-Kalender” auf das Jahr 1885. Zám 1884. A jószág saját kiadásá.

Puterea graiului național. Însemnătatea teritorului național. Două discursuri de Ion al lui G. Sbiera. Cernauți 1884.

Calendar pedagogic pe anul ordinar 1885 urmat de Almanachul Reuniunii Mariene. Editura „Reuniunii Mariene.” Gherla 1884. Prețul 40 cr. sau 1 leu.

Din

Biblioteca populară a „Tribunei” au apărut până acum:

Nr. 1. Pădureanca. Novelă de Ioan Slavici 12 coale tip. broș. elegant. Un exemplar 40 cr. sau 1 leu nou.

Nr. 2. Fata Stolerului de Matilda Cugler-Poni. Un exemplar 5 cr. sau 15 bani.

Nr. 3. Ce n'a fost și nu va fi. Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 4 cr. sau 15 bani.

Nr. 4. Piperuș Pătru. Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 20 bani.

Nr. 5. „Păcală și Tândală”. Anecdote de Silvestru Moldovan. Prețul unui exemplar 3 cr. sau 6 bani.

Celor ce cumpără un număr mai mare de exemplare, cu deosebire librărilor și peste tot vânzătorilor se dă rabatul cuvenit.

LOTERIE.

Tragerea din 10 Decembrie st. n.

Sibiu: 53 29 67 84 78.

Cursul la bursa de mărfuri în Budapesta

dela 10 Decembrie st. n.

Grâu (din Banat): 72—75 Kilo fl. — până —, — 76—81 Kilo fl. — până —, (lungă Tisza) 72—75 Kilo fl. — până —, 76—81 Kilo fl. 7.70 până 8.20, (de Pesta) 72—75 Kilo fl. — până —, 76—81 Kilo fl. 7.60 până 8.10, (de Alba-Regală) 72—75 Kilo fl. — până —, 76—81 Kilo fl. 7.60 până 8.10, (de Bacșka) 72—75 Kilo fl. — până —, 76—81 Kilo fl. — până —, (din Ungaria de nord) 72—75 Kilo fl. — până —, 76—81 Kilo fl. 7.35 până 7.85.

Săcara (ungurească) 70—72 Kilo fl. 6.90 până 7.15

Orđ (autreț): 60—62 Kilo fl. 6.40 până 6.75; (de berărie) 62—64 Kilo fl. 6.90 până 9.60

Ovės (unguresc) 37—40 Kilo fl. 6.30 până 6.60.

Cucuruz (de Banat): dela fl. 7.15 până 7.20; de alt soi fl. 7.10 până 7.15.

Rapița fl. 11.50 până 12.75; de Banat fl. 11.25 până 12.—.

Mălaiu (unguresc): fl. 6.20 până 8.20.

Timpul de furnisare.

Grâu (primăvară) 75 Kilo fl. 8.26 până 8.27 (per Septembrie—Octombrie) Kilo fl. 7.82 până 7.85.

Săcara (primăvară) — Kilo fl. 5.74 până 5.76

Cucuruzul (Maiu—Iunie) fl. 5.97 până 5.98.

Rapița (August—Septembrie) fl. 12. 1/2 până 12. 1/2

Spirt (brut) 100 L. fl. 28.25 până 28.75

Bursa de București.

Cota oficială dela 9 Decembrie st. n. 1884.

Table with 2 columns: Item description and Price. Includes Renta amort. (5%), Act. de asig. Dacia-Rom., Banca națională a României, etc.

Bursa de Viena

din 10 Decembrie st. n. 1884.

Table with 2 columns: Item description and Price. Includes Rentă de aur ung. 6%, „hărtie” 5%, Amortisarea datoriei căilor ferate de ost ung., etc.

Bursa de Budapesta

din 10 Decembrie st. n. 1884.

Table with 2 columns: Item description and Price. Includes Renta de aur ung. 6%, „hărtie” 4%, 5%, Amortisarea datoriei căilor ferate de ost ung., etc.

Advertisement for INSTITUTUL TIPOGRAFIC din Sibiu. Text includes: execută tot felul de lucrări tipografice și în deosebi tipăresce cărți de tot felul, anunțuri de căsătorie, anunțuri funebre plătate, bilete de vizită, etc.

Mersul trenurilor pe liniile orientale ale căii ferate de stat r. u.

Large table showing train schedules between various stations: Budapesta-Predeal, Predeal-Budapesta, Budapesta-Arad-Teiuș, Teiuș-Arad-Budapesta, Copșa mică-Sibiu, Sibiu-Copșa mică, Cucerdea-Oșorheiu, Oșorheiu-Cucerdea, Simeria (Piski)-Uniedoara, Uniedoara-Simeria (Piski).

Nota: Numerii încadrați cu linii groase însemnează oarele de noapte.